UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

Amsterdam Centre for Insurance Studies (ACIS)

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

Productontwikkeling en distributie door verzekeringstussenpersonen mr. dr. Cees de Jong

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

xjx

INSURANCE DISTRIBUTION DIRECTIVE - EVALUATION OF THE STRUCTURE OF INSURANCE INTERMEDIARIES MARKETS IN EUROPE

ypes of insurance inteijmediaries and other distribution channels:

Insurance agents

Managing General Agehts

- Insurance brokers
- Direct writers
- Bancassurance
- Comparison websites / Social media platforms

https://eiopa.europa.eu/

Tweede Kamer der Stater -Generaal

Vergaderjaar 2016-2017

Wijziging v: de an <de Wet op het financieel toezicht, wMtandening gezondheidszorg, de en de Wet verplichte Pelaiteaggeling ter Implementatie van 2016/97/EU van het bSuopepeo: ddRaad van 20 januarl 2016 rivatijkeringedistributie g) (PbEU 2016, L 26) (Wet implementa Pltcleinbtlijn verzekeringedistributie) betroffende (herschikkir

MEMORIE VAN ' OELICHTINQ

ALGEMEEN

Dil Wttlsvüurslttl strekt tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht (Wft) ter implementatie van de richtlijn nr. 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie (herschikking) (PbEU 2016, L 26) (hierna: richtlijn verzekeringsdistributie). De richtlijn verzekeringsdistributie dient op 23 februari 2018 te zijn geïmplementeerd in nationale wetgeving. Hiertoe dient de Wet op het financieel toezicht (Wft) en een aantal van de daarbij behorende besluiten te worden aangepast. Tevens voorziet dit wetsvoorstel in aanpassing van de Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg), de Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

1.2. Doel en inhoud richtlijn

De richtlijn verzekeringsdistributie vervangt de richtlijn verzekeringsbe-middeling uit 2002.[1] De richtlijn verzekeringsdistributie heeft tot doel het creëren van een gelijk speelveld voor alle marktpartijen die bij de verkoop van verzekeringen zijn betrokken, het verbeteren van de bescherming van de consument en het bevorderen van een interne markt voor financiële diensten. Tevens heeft de richtlijn als doel de sancties in geval van overtredingen van de richtlijn te harmoniseren.

De richtlijn verzekeringsbemiddeling had uitsluitend betrekking op bemiddelaars in verzekeringen. De richtlijn verzekeringsdistributie breidt het toepassingsgebied van de richtlijn uit naar verzekeraars die direct

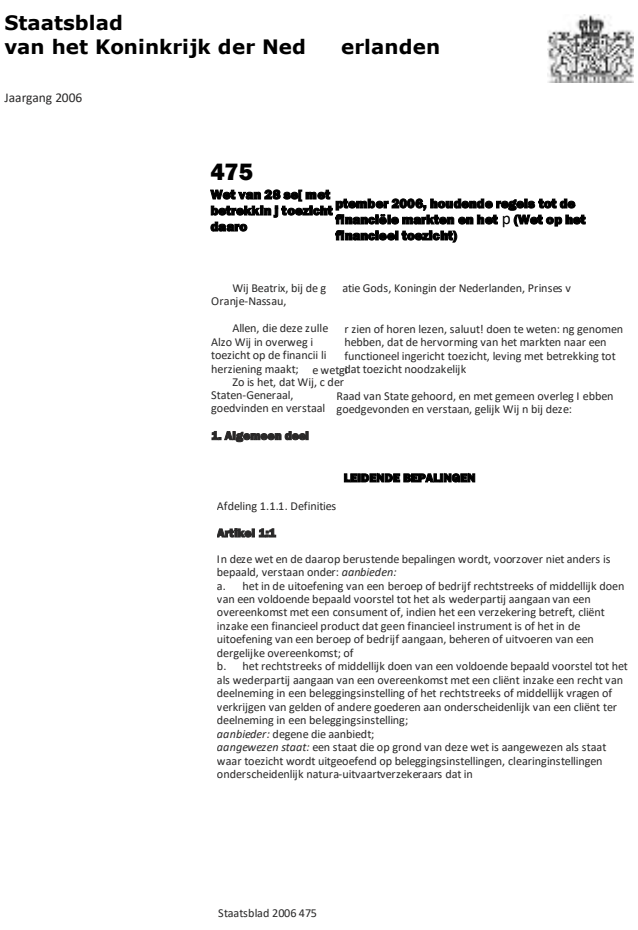
[1] Richtlijn nr. 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PbEG 2003, L 9).

Tweede Kamer, vergaderjaar 2016-2017, 34 770, nr. 3

"Het begrip verzekeringstussenpersoon en nevenverzekeringstussenpersoon wordt in onderhavig wetsvoorstel niet gebruikt ~~aangezien onder de de~~finitie van bemiddelaar in verzekeringen in de Wft zowel de verzekeringstussenpersoon als de nevenverzekeringstussenpersoon valt."

Het begrip 'bemiddelaar in verzekeringen' wordt in de Wft niet gedefinieerd...

Staatsblad
van het Koninkrijk der Ned erlanden

Jaargang 2006

475

Wet van 28 se[mber 2006, houdende regels tot de betrekkin J toezicht financiële markten en het p (Wet op het daaro financieel toezicht)

Wij Beatrix, bij de g atie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses v Oranje-Nassau,

Allen, die deze zulle r zien of horen lezen, saluut! doen te weten: Alzo Wij in overweg i ng genomen toezicht op de financii li hebben, dat de hervorming van het markten naar een herziening maakt; e wetg functioneel ingericht toezicht, leving met betrekking tot dat toezicht noodzakelijk

Zo is het, dat Wij, c der Staten-Generaal, Raad van State gehoord, en met gemeen overleg I ebben goedvinden en verstaal goedgevonden en verstaan, gelijk Wij n bij deze:

1. Algemeen deel

LEIDENDE BEPALINGEN

Afdeling 1.1.1. Definities

Artikel 1:1

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt, voorzover niet anders is bepaald, verstaan onder: *aanbieden:*
a. het in de uitoefening van een beroep of bedrijf rechtstreeks of middellijk doen van een voldoende bepaald voorstel tot het als wederpartij aangaan van een overeenkomst met een consument of, indien het een verzekering betreft, cliënt inzake een financieel product dat geen financieel instrument is of het in de uitoefening van een beroep of bedrijf aangaan, beheren of uitvoeren van een dergelijke overeenkomst; of
b. het rechtstreeks of middellijk doen van een voldoende bepaald voorstel tot het als wederpartij aangaan van een overeenkomst met een cliënt inzake een recht van deelneming in een beleggingsinstelling of het rechtstreeks of middellijk vragen of verkrijgen van gelden of andere goederen aan onderscheidenlijk van een cliënt ter deelneming in een beleggingsinstelling;
aanbieder: degene die aanbiedt;
aangewezen staat: een staat die op grond van deze wet is aangewezen als staat waar toezicht wordt uitgeoefend op beleggingsinstellingen, clearinginstellingen onderscheidenlijk natura-uitvaartverzekeraars dat in

Staatsblad 2006 475

~~*Adviseur,* degene die adv~~iseert

~~degene die~~ bemiddelt

Gevolmachtigde agent, degene die optreedt als gevolmachtigde agent

Optreden als gevolmachtigde agent: het in de uitoefening van een beroep of bedrijf als ~~gevolmachtigde van een~~verzekeraar voor diens rekening sluiten van een verzekering met een cliënt

VAST VERZEKERINGSRECHT AANSPRAKELIJKHEID SCHADE EN TOEZICHT

VAST 2020 / W-006

De verbonden bemid delaar: een veel voorkomende, vergu nningloze, speler bij financiëledienstv erlening

Cees de Jong

Er zijn twee situaties waarin de ingevolge de Wet op het financieel toezicht (Wft) toepasselijke vergunningplicht niet geldt voor een bemiddelaar in verzekeringen. Deze uitzonderingspositie vloeit ofwel voort uit Europese regelgeving ofwel gaat het om een eigen keuze van onze nationale wetgever.

De op Europese regelgeving berustende uitzondering is de bemiddelaar in verzekeringen, die als verbonden bemiddelaar bemiddelt voor een verzekeraar of voor een andere bemiddelaar in verzekeringen. De verbonden bemiddelaar in verzekeringen lift als het ware mee op de vergunning van de verzekeraar respectievelijk de bemiddelaar voor wie hij als verbonden bemiddelaar werkzaam is. De typisch Nederlandse uitzondering is de als aangesloten onderneming opererende bemiddelaar, die gebruikmaakt van een collectieve vergunning.[1]

In deze bijdrage belicht ik de verbonden bemiddelaar,[2] beantwoord ik de vraag of een gevolmachtigde agent,[3] evenals verzekeraars en bemiddelaars, gebruik kan maken van de diensten van een verbonden bemiddelaar en stel ik enkele wetswijzigingen voor.

1. Inleiding

Dat de verbonden bemiddelaar in de Nederlandse toezichtwetgeving voor financiële ondernemingen is opgenomen, berust voor zover het gaat om de verbonden bemiddelaar in verzekeringen op Richtlijn Verzekeringsbemiddeling[1] - naar haar Engelse benaming *Insurance Mediation Directive* veelal IMD genoemd - die uiterlijk op 15 januari 2005 moest zijn geïmplementeerd in de wet- en regelgeving van de lidstaten.[5] Evenals een groot" aantal andere lidstaten slaagde Nederland daar niet in. De implementatie van deze sectorale regels bevattende richtlijn werd, bijna een jaar t laat, gerealiseerd in een geheel nieuwe wet in formele zin: de op 1 januari 2006 van kracht geworden Wet financiële dienstverlening (Wfd).[fi] Voor verzekeringstussenpersonen[2] brach de Wfd een ingrijpende verandering met zich. Zi werden vergunningplichtig[8] en werden onderworpen aan een gedragstoezichtregime. Anders dan de daarvóór geldende Wet assurantiebemiddelingsbedrijf,[3] die louter sectorale regels bevatte, kende de Wfd een cros: sectorale benadering. Deze toezichtwet bevatte regels voor verschillende vormen van dienstverlening voor verschillende soorten financiële producten.

De Wfd werd op 1 januari 2007 vervangen door de Wet op het financieel toezicht (Wft),[111] die in het Engels *Insurance Distribution Directive* is genaamd en meestal wordt afgekort tot IDD. Dit is eveneens een geheel nieuwe wet in formele zii De Wft is sindsdien vele malen gewijzigd. Enerzijds als gevolg van de implementatie van Europese richtlijnen, waarvan Richtlijn Verzekeringsdistributie[11] veranderingen met ziel bracht voor onder andere verzekeringstussenpersonen. Anderzijds op aandringen van 'de politiek' respectieveüjk als gevolg van een door een toezichthouder en/of de wetgever noodzakelijk geachte aanpassing. Door de cross-sectorale inrichting, de vele aanpassingen en het afwijkende begrippenapparaat[12] is de Wft erg uitgebreid en minder toegankelijk dan wenselijk ware.

Het cross-sectoraal karakter van de Wft blijkt onder andere uit het feit dat artikel 2:81 lid 2 en 3

"De voor een verzekeringstussenpersoon ingevolge artikel 10(4) IDD geldende verplichting om te beschikken overeen beroeipsaansprakelijkheids- verzekering of een daarmee vergelijkbare voor- ~~zie~~ning le~~idd~~e ~~tot~~ ee~~n~~ ~~uitb~~reiding van de in artikel 4:75 lid 1 Wft opgenomen verplichting. Naast de bemiddelaar in verzekeringen (die tevens de nevenverzekeringstussenpersoon omvat!) geldt deze verplichting nu ook voor adviseurs."

VAST VERZEKERINGSRECHT AANSPRAKELIJKHEID SCHADE EN TOEZICHT

VAST 2020 / W-006

De verbonden bemiddelaar: een veel voorkomende, vergunningloze, speler bij financiëledienstverlening

Cees de Jong

Er zijn twee situaties waarin de ingevolge de Wet op het financieel toezicht (Wft) toepasselijke vergunningplicht niet geldt voor een bemiddelaar in verzekeringen. Deze uitzonderingspositie vloeit ofwel voort uit Europese regelgeving ofwel gaat het om een eigen keuze van onze nationale wetgever.

De op Europese regelgeving berustende uitzondering is de bemiddelaar in verzekeringen, die als verbonden bemiddelaar bemiddelt voor een verzekeraar of voor een andere bemiddelaar in verzekeringen. De verbonden bemiddelaar in verzekeringen lift als het ware mee op de vergunning van de verzekeraar respectievelijk de bemiddelaar voor wie hij als verbonden bemiddelaar werkzaam is. De typisch Nederlandse uitzondering is de als aangesloten onderneming opererende bemiddelaar, die gebruikmaakt van een collectieve vergunning.[1]

In deze bijdrage belicht ik de verbonden bemiddelaar,[2] beantwoord ik de vraag of een gevolmachtigde agent,[3] evenals verzekeraars en bemiddelaars, gebruik kan maken van de diensten van een verbonden bemiddelaar en stel ik enkele wetswijzigingen voor.

1. Inleiding

Dat de verbonden bemiddelaar in de Nederlandse toezichtwetgeving voor financiële ondernemingen is opgenomen, berust voor zover het gaat om de verbonden bemiddelaar in verzekeringen op Richtlijn Verzekeringsbemiddeling[1] - naar haar Engelse benaming *Insurance Mediation Directive* veelal IMD genoemd - die uiterlijk op 15 januari 2005 moest zijn geïmplementeerd in de wet- en regelgeving van de lidstaten.[5] Evenals een groot" aantal andere lidstaten slaagde Nederland daar niet in. De implementatie van deze sectorale regels bevattende richtlijn werd, bijna een jaar t laat, gerealiseerd in een geheel nieuwe wet in formele zin: de op 1 januari 2006 van kracht geworden Wet financiële dienstverlening (Wfd).[fi] Voor verzekeringstussenpersonen[2] brach de Wfd een ingrijpende verandering met zich. Zi werden vergunningplichtig[8] en werden onderworpen aan een gedragstoezichtregime. Anders dan de daarvóór geldende Wet assurantiebemiddelingsbedrijf,[3] die louter sectorale regels bevatte, kende de Wfd een cros: sectorale benadering. Deze toezichtwet bevatte regels voor verschillende vormen van dienstverlening voor verschillende soorten financiële producten.

De Wfd werd op 1 januari 2007 vervangen door de Wet op het financieel toezicht (Wft),[111] die in het Engels *Insurance Distribution Directive* is genaamd en meestal wordt afgekort tot IDD. Dit is eveneens een geheel nieuwe wet in formele zii De Wft is sindsdien vele malen gewijzigd. Enerzijds als gevolg van de implementatie van Europese richtlijnen, waarvan Richtlijn Verzekeringsdistributie[11] veranderingen met ziel bracht voor onder andere verzekeringstussenpersonen. Anderzijds op aandringen van 'de politiek' respectieveüjk als gevolg van een door een toezichthouder en/of de wetgever noodzakelijk geachte aanpassing. Door de cross-sectorale inrichting, de vele aanpassingen en het afwijkende begrippenapparaat[12] is de Wft erg uitgebreid en minder toegankelijk dan wenselijk ware.

Het cross-sectoraal karakter van de Wft blijkt onder andere uit het feit dat artikel 2:81 lid 2 en 3

"Deze verplichting zou bovendien moeten gelden voor de onder het IDD-begrip 'verzekeringstussenpersoon' vallende gevolmachtigde agent, maar daarin voorziet de Wft niet. Echter, de in een andere lidstaat geregistreerde verzekeringstussenpersoon, die

ingevolge artikel 2:94a Wft na notificatie in Nederland hetzij door middel van dienstverlening hetzij via een hier te lande gevestigde gevestigd bijkantoor als gevolmachtigde agent actief mag zijn, moet wél voldoen aan het in artikel 10(4) IDD bepaalde."

VAST VERZEKERINGSRECHT AANSPRAKELIJKHEID SCHADE EN TOEZICHT

VAST 2020 / W-006

De verbonden bemiddelaar: een veel voorkomende, vergunningloze, speler bij financiëledienstverlening

Cees de Jong

Er zijn twee situaties waarin de ingevolge de Wet op het financieel toezicht (Wft) toepasselijke vergunningplicht niet geldt voor een bemiddelaar in verzekeringen. Deze uitzonderingspositie vloeit ofwel voort uit Europese regelgeving ofwel gaat het om een eigen keuze van onze nationale wetgever.

De op Europese regelgeving berustende uitzondering is de bemiddelaar in verzekeringen, die als verbonden bemiddelaar bemiddelt voor een verzekeraar of voor een andere bemiddelaar in verzekeringen. De verbonden bemiddelaar in verzekeringen lift als het ware mee op de vergunning van de verzekeraar respectievelijk de bemiddelaar voor wie hij als verbonden bemiddelaar werkzaam is. De typisch Nederlandse uitzondering is de als aangesloten onderneming opererende bemiddelaar, die gebruikmaakt van een collectieve vergunning.[1]

In deze bijdrage belicht ik de verbonden bemiddelaar,[2] beantwoord ik de vraag of een gevolmachtigde agent,[3] evenals verzekeraars en bemiddelaars, gebruik kan maken van de diensten van een verbonden bemiddelaar en stel ik enkele wetswijzigingen voor.

1. Inleiding

Dat de verbonden bemiddelaar in de Nederlandse toezichtwetgeving voor financiële ondernemingen is opgenomen, berust voor zover het gaat om de verbonden bemiddelaar in verzekeringen op Richtlijn Verzekeringsbemiddeling[1] - naar haar Engelse benaming *Insurance Mediation Directive* veelal IMD genoemd - die uiterlijk op 15 januari 2005 moest zijn geïmplementeerd in de wet- en regelgeving van de lidstaten.[5] Evenals een groot aantal andere lidstaten slaagde Nederland daar niet in. De implementatie van deze sectorale regels bevattende richtlijn werd, bijna een jaar t laat, gerealiseerd in een geheel nieuwe wet in formele zin: de op 1 januari 2006 van kracht geworden Wet financiële dienstverlening (Wfd).[6] Voor verzekeringstussenpersonen[7] brach de Wfd een ingrijpende verandering met zich. Zi werden vergunningplichtig[8] en werden onderworpen aan een gedragstoezichtregime. Anders dan de daarvóór geldende Wet assurantiebemiddelingsbedrijf,[9] die louter sectorale regels bevatte, kende de Wfd een cross sectorale benadering. Deze toezichtwet bevatte regels voor verschillende vormen van dienstverlening voor verschillende soorten financiële producten.

De Wfd werd op 1 januari 2007 vervangen door de Wet op het financieel toezicht (Wft),[10] die in het Engels *Insurance Distribution Directive* is genaamd en meestal wordt afgekort tot IDD. Dit is eveneens een geheel nieuwe wet in formele zii De Wft is sindsdien vele malen gewijzigd. Enerzijds als gevolg van de implementatie van Europese richtlijnen, waarvan Richtlijn Verzekeringsdistributie[11] veranderingen met zich bracht voor onder andere verzekeringstussenpersonen. Anderzijds op aandringen van 'de politiek' respectievelijk als gevolg van een door een toezichthouder en/of de wetgever noodzakelijk geachte aanpassing. Door de cross-sectorale inrichting, de vele aanpassingen en het afwijkende begrippenapparaat[12] is de Wft erg uitgebreid en minder toegankelijk dan wenselijk ware.

Het cross-sectoraal karakter van de Wft blijkt onder andere uit het feit dat artikel 2:81 lid 2 en 3

"(...) dat de gevolmachtigde agent een onder het IDD-verzamelbegrip 'verzekeringstussenpersoon' vallende figuur is, zodat hij evenals verzekeraars en vergunning- ~~houdende~~ ~~bemiddelaars in v~~verzekeringen moet kunnen samenwerken met voor hem bemiddelende verbonden bemiddelaars in verzekeringen. Dat dit thans niet is geregeld, is een omissie."

VAST 2020 / W-006

De verbonden bemiddelaar: een veel voorkomende, vergunningloze, speler financiëledienstverlening

Cees de Jong

Er zijn twee situaties waarin de ingevolge de Wet op het financieel toezicht (Wft) toepasselijke vergunningplicht niet geldt voor een bemiddelaar in verzekeringen. Deze uitzonderingspositie vloeit ofwel voort uit Europese regelgeving ofwel gaat het om een eigen keuze van onze nationale wetgever.

De op Europese regelgeving berustende uitzondering is de bemiddelaar in verzekeringen, die als verbonden bemiddelaar bemiddelt voor een verzekeraar of voor een andere bemiddelaar in verzekeringen. De verbonden bemiddelaar in verzekeringen lift als het ware mee op de vergunning van de verzekeraar respectievelijk de bemiddelaar voor wie hij als verbonden bemiddelaar werkzaam is. De typisch Nederlandse uitzondering is de als aangesloten onderneming opererende bemiddelaar, die gebruikmaakt van een collectieve vergunning.[1]

In deze bijdrage belicht ik de verbonden bemiddelaar,[2] beantwoord ik de vraag of een gevolmachtigde agent,[3] evenals verzekeraars en bemiddelaars, gebruik kan maken van de diensten van een verbonden bemiddelaar en stel ik enkele wetswijzigingen voor.

1. Inleiding

Dat de verbonden bemiddelaar in de Nederlandse toezichtwetgeving voor financiële ondernemingen is opgenomen, berust voor zover het gaat om de verbonden bemiddelaar in verzekeringen op Richtlijn Verzekeringsbemiddeling[1] - naar haar Engelse benaming *Insurance Mediation Directive* veelal IMD genoemd - die uiterlijk op 15 januari 2005 moest zijn geïmplementeerd in de wet- en regelgeving van de lidstaten.[5] Evenals een groot aantal andere lidstaten slaagde Nederland daar niet in. De implementatie van deze sectorale regels bevattende richtlijn werd, bijna een jaar t laat, gerealiseerd in een geheel nieuwe wet in formele zin: de op 1 januari 2006 van kracht geworden Wet financiële dienstverlening (Wfd).[6] Voor verzekeringstussenpersonen[2] brach de Wfd een ingrijpende verandering met zich. Zi werden vergunningplichtig[8] en werden onderworpen aan een gedragstoezichtregime. Anders dan de daarvóór geldende Wet assurantiebemiddelingsbedrijf,[2] die louter sectorale regels bevatte, kende de Wfd een cros: sectorale benadering. Deze toezichtwet bevatte regels voor verschillende vormen van dienstverlening voor verschillende soorten financiële producten.

De Wfd werd op 1 januari 2007 vervangen door de Wet op het financieel toezicht (Wft),[111] die in het Engels *Insurance Distribution Directive* is genaamd en meestal wordt afgekort tot IDD. Dit is eveneens een geheel nieuwe wet in formele zii De Wft is sindsdien vele malen gewijzigd. Enerzijds als gevolg van de implementatie van Europese richtlijnen, waarvan Richtlijn Verzekeringsdistributie[11] veranderingen met ziel bracht voor onder andere verzekeringstussenpersonen. Anderzijds op aandringen van 'de politiek' respectievelijk als gevolg van een door een toezichthouder en/of de wetgever noodzakelijk geachte aanpassing. Door de cross-sectorale inrichting, de vele aanpassingen en het afwijkende begrippenapparaat[12] is de Wft erg uitgebreid en minder toegankelijk dan wenselijk ware.

Het cross-sectoraal karakter van de Wft blijkt onder andere uit het feit dat artikel 2:81 lid 2 en 3

"De hiervoor gesignaleerde omissie laat zich overigens door een kleine ingreep herstellen. M jn voorstel is om in de definities 'gevolmachtigde agent' en 'ondergevolmachtigde agent' expliciet aan te geven dat deze financiëledienstverleners kwalificeren als verzekeringstussenpersoon. Deze definities komen dan te luiden:
Gevolmachtigde agent: de verzekeringstussenpersoon als bedoeld in artikel 2, eerste lid van de richtlijn verzekerings-distributie die optreedt als gevolmachtigde agent.'
Ondergevolmachtigde agent: de verzekeringstussenpersoon als bedoeld in artikel 2, eerste lid van de richtlijn verzekerings-distributie die optreedt als ondergevolmachtigde agent'."

4 APRIL 2014

WET BETREFFENDE DE VERZEKERINGEN

(Belgisch Staatsblad, 30 april 2014)

(Kamer Doe 53 3361, Senaat 5-2767)

IOfficieuze coördinatie)

Laatste update:
Wet van 20 juli 2020
(BS 5 augustus 2020)
(Kamer Doe SS 1324)

DEEL 1

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet betreft een gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II).

Doel

Art. 3

Deze wet heeft tot doel de rechten te beschermen van de verzekeringnemers, de verzekerden, de begunstigden en van de derden die belang hebben bij de uitvoering van verzekeringsovereenkomsten en daartoe:

- voorwaarden en regels vast te stellen die een loyale, billijke en professionele behandeling van de belanghebbende partijen moeten waarborgen en waaraan de activiteit van de verzekeraars onderworpen is;

- informatieregels vast te leggen bij het aanbieden en het sluiten van een verzekeringsovereenkomst en gedurende de looptijd ervan;

4 AVRIL 2014

LOI RELATIVE AUX ASSURANCES

(Moniteur beige, 30 avril 2014)
(Chambre Doe 53 3361, Sénat 5-2767)

(Coordination officieuse)

Dernière mise a jour:

Loi du 20 juillet 2020
(MB S août 2020)
(Chambre Doe SS 1324)

PARTIE 1"

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

La présente loi régie une matière visée a l'artide la Constitution.

Art. 2

La présente loi assure la transposition partielle Directive 2009/138/CE du Parlement européen Conseil du 25 novembre 2009 sur l'accès aux acti de l'assurance et de la réassurance et leur exe (solvabilité II).

Art. 3

La présente loi a pour objet de protéger les droifc preneurs d'assurance, des assurés, des bénéfici et de tous tiers ayant un intérêt a l'exécutioi contrats d'assurance et, a cette fin :

- de fixer les conditions et les régies qui vise garantir un traitement honnête, équitable ^ professionnel des parties intéressées et qui sont applicables a l'activité des assureurs;

- de déterminer les régies d'information a respecter lors de l'offre et de la conclusion d'un contrat d'assurance et pendant la durée de ce contrat;

De Belgische verzekeringswet definieert niet alleen de verzekeringstussenpersoon maar ook verschijnings vormen daarvan ("de verzekeringstussenpersoon, die..."):

- ~~verzekeringsmakelaar~~
- verzekeringsagent
- verzekeringssubagent
- verbonden verzekeringsagent
- gevolmachtigde onderschrijver

4 APRIL 2014

WET BETREFFENDE DE VERZEKERINGEN

(Belgisch Staatsblad, 30 april 2014)

(Kamer Doe 53 3361, Senaat 5-2767)

IOfficieuze coördinatie)

Laatste update:
Wet van 20 juli 2020
(BS 5 augustus 2020)
(Kamer Doe SS 1324)

DEEL 1

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet betreft een gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II).

Doel

Art. 3

Deze wet heeft tot doel de rechten te beschermen van de verzekeringnemers, de verzekerden, de begunstigden en van de derden die belang hebben bij de uitvoering van verzekeringsovereenkomsten en daartoe:

- voorwaarden en regels vast te stellen die een loyale, billijke en professionele behandeling van de belanghebbende partijen moeten waarborgen en waaraan de activiteit van de verzekeraars onderworpen is;

- informatieregels vast te leggen bij het aanbieden en het sluiten van een verzekeringsovereenkomst en gedurende de looptijd ervan;

4 AVRIL 2014

LOI RELATIVE AUX ASSURANCES

(Moniteur beige, 30 avril 2014)
(Chambre Doe 53 3361, Sénat 5-2767)

(Coordination officieuse)

Dernière mise a jour:

Loi du 20 juillet 2020
(MB 5 août 2020)
(Chambre Doe SS 1324)

PARTIE 1"

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

Artide 1"

La présente loi régie une matière visée a l'article la Constitution.

Art. 2

La présente loi assure la transposition partielle i Directive 2009/138/CE du Parlement européen f Conseil du 25 novembre 2009 sur l'accès aux acti de l'assurance et de la réassurance et leur exe (solvabilité II).

Objet

Art. 3

La présente loi a pour objet de protéger les droit preneurs d'assurance, des assurés, des bénéfic et de tous tiers ayant un intérêt è l'exécutio contrats d'assurance et, a cette fin :

- de fixer les conditions et les régies qui vist... I garantir un traitement honnête, équitable et professionnel des parties intéressées et qui sont applicables a l'activité des assureurs;

- de déterminer les régies d'information a respecter lors de l'offre et de la conclusion d'un contrat d'assurance et pendant la durée de ce contrat;

Het door de FSMA bijgehouden register kent vier categorieën van verzekeringstussenpersonen:
- verzekeringsmakelaars
- verzekeringsagenten
- verzekeringssubagenten
- gevolmachtigde onderschrijvers

Een verzekeringstussenpersoon kan slechts in één van deze categorieën worden ingeschreven

HULP- EN TUSSENPERSONENRECHT

Dr. C. Henskens en mr. dr. C.J. de Jon j*

De Nederlandse gevolmachtigde agent en de Belgische gevolmachtigde o een onderschrijver - rechtsvergelij cende verkenning

Van oorsprong was de gevolmachtigde ager Hij in Nederland uitsluitend werkzaam ter beurze. I word 'assuradeur' genoemd. Zijn fysieke van doelcriterium bestond aanvankelijk uit een gedeelte is handelsvloer van de koopliedenbeurs makelaars te Rotterdam. Hij beoordeelde de aldaar door en kon verzekering aangeboden risico's en/of buitenlandse namens en voor rekening van de binnen verzekeraars, die hij vert< de gevolmachtigde gemachtigde, dekking toezeggen. Later betr mee agent ook de Amsterdamse gevolmachtigde agent een belangrijke assurvloer. Uiteindelijk werd de gevolmac htigde speler in de pro 3 april 2019 betreffende de markt.[2] In België bestond tot de wet v n het Verenigd terugtrekking v; geen afzonderlijke categorie van onafhankelijk uit de Europese Un stussenpersoon voor de verzekering schrijver. gevolmachtigde ond le de activiteit van gevolmachtigde verzekeringstussenpersonen d uitoefenden onderschrijf n een van de andere bestaande categorieën België, werden ingeschreven de FSMA, namelijk als verzekeringsagent. verzekeringstussenpersonen in het register en publiekrechtelijke wet- en regelgeving uitlijnen en verzekeringsmakelaar of verzekeringsadvies in dit voor gevolmachtigde onderscheiding zijnde, artikel komen zowel de privaatrechtelijke, beide rechtstreeks werkende, Europese v jurisdictie als de relevante Europese vere en/of gevolmachtigde agenten van hun ordeningen aan de orde.

1. INLEIDING

Anders dan België, waar de gevolmachtigde onder schrijver pas sinds 1 april 2019 wettelijk is geregeld, kent Nederland voor gevolmachtigde agenten al sinds medio vorige eeuw een wettelijke regeling. Er zijn echter meer verschillen. Wij schetsen eerst hun privaatrechtelijke grondslag en beschrijven daarna hun inbedding in de publiekrechtelijke regelgeving. De op de gevolmachtigde agent en de gevolmachtigde onderschrijver toepasselijke publiekrechtelijke regelgeving kent, hoewel deze berust op dezelfde Europese richtlijn, grote verschillen. Enerzijds is dit toe te schrijven aan het feit dat Richtlijn (EU) 2016/97 (Richtlijn verzekeringsdistributie, die naar haar Engelse benaming ***Insurance Distribution Directive,*** veelal IDD wordt genoemd)[1] is gericht op minimale harmonisatie, zodat lidstaten bij de implementatie van deze richtlijn in hun nationale wet- en regelgeving strengere voorschriften ter bescherming van klanten moch handhaven of invoeren. Anderzijds is dit een uitvloe van het feit dat Nederland, anders dan België, geen s rale wetgeving met betrekking tot verzekeringsdistribi kent, maar een sectoroverschrijdende toezichtwetge voor meer dan twintig verschillende financiële onder mingen, die tezamen een resem financiële produ voeren, en met een (dientengevolge) van de Richt] verzekeringsdistributie afwijkend begrippenapparaat, dit artikel gebruiken wij de in de IDD, de Wet betreffei de verzekeringen van 4 april 2014 (Verzekeringswet 20

Nederlands Tijdschrift voor Handelsrecht 2020-5

Charlotte Henskens is advocaat bij Lydian te Brussel en als gastprofessor verbonden aan Universiteit Antwerpen.
Cees de Jong is onafhankelijk consultant regulering & toezicht, als onderzoeker verbonden aan het Amsterdam Centre for Insura Studies (ACIS), docent bij de Leergang verzekeringsrecht van het Eggens Instituut en de Registeropleiding financieel recht van UvA Academie voor Bank en Verzekeringen en medewerker van dit tijdschrift.
De gevolmachtigde agent wordt uitgebreider besproken in: C.J. de Jong, 'De gevolmachtigde agent doorgelicht', *NTHR 2017*, afl. 6, p. 3 348, 'De gevolmachtigde agent doorgelicht: impact van de IDD', *NTHR* 2018, afl. 1, p. 29-37, 'De gevolmachtigde agent: wel of g verzekeringsdistributeur?', *AV&S* 2018, afl. 1/2, p. 23-30 en in 'De gevolmachtigd agent', in: S.Y.Th. Meijer e.a. (red.), *Zicht op toez in de verzekeringssector*, Deventer: Wolters Kluwer 2016, p. 47-68.
De door gevolmachtigde agenten bruto verdiende premie in de schadesector nam in de periode 2015-2019 toe met € 1 miljard en kv uit op € 3,88 miljard.
IS 10 april 2019.
Richdijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie.

"Een opmerkelijke uitkomst van deze rechtsvergelijkende verkenning van de wetgeving inzake de gevolmachtigde agent en de gevolmachtigde onderschrijver is dat waar in de Wft het begrip 'gevolmachtigde agent' 49 keer voorkomt, het in België gehanteerde begrip 'gevolmachtigde ~~onderschrijver'~~ i~~n de wet van~~ 4 april 2014 slechts 6 keer wordt genoemd. In de Wft staat dan ook nog eens 29 keer het begrip 'ondergevolmachtigde agent'. Dit laat zich enerzijds verklaren door het feit dat België een sectorale wetgeving kent en anderzijds dat deze wetgeving nauw aansluit bij de IDD."

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

16 apr2019

Het gebruik van verzamelbegrippen in de toezichtwetgeving voor de verzekeringssector

Verzamelbegrippen worden veelvuldig gebruikt in de richtlijn Verzekeringsdistributie en de in de Wet op het financieel toezicht en de om is gebleken dat daarmee samenhangende verordeningen evenals het sectoroverschrijdende in de gebruikte eigen daaruit voortvloeiende lagere regelgeving. Wede karakter van de Wft en in het bijzonder ook het weg begrippenapparaat in de ger nog - aan een staan aan een soepele implementatie en - en leesbarehanteerbare, toegankelijke toezichtwetgeving.

Het Vf rzekerings-Archief. jaargang 96, le kwart tal 2019.
Auteu •: Mr. dr. CJ. de Jong-

1. Inl :iding

Verzame lbegrippen vormen veel voorkomende onderdelen van definitiebepalingen in wet- en regelgeving. Dat is ook het geval bij de definitiebepalingen in de voor verzekeraars, verzekeringstussenpersonen en nevenverzekeringstussenpersonen geldende toezichtwetgeving. Onder een verzamelbegrip versta ik een begrip dat twee of meer al dan niet nader gedefinieerde begrippen omvat. Een voorbeeld van een veelgebruikt en veelomvattend verzamelbegrip is 'zorgverlener'. Dit verzamelbegrip omvat zowel individuen zoals artsen, specialisten en fysiotherapeuten als instellingen en organisaties zoals ziekenhuizen, revalidatiecentra, hospices en zorgboerderijen.

Evenals de daarin geïmplementeerde Europese richtlijnen Solvabiliteit II (SII)- en Verzekeringsdistributie (IDD)- bevatten de Wet op het financieel toezicht (Wft), het Besluit prudentiële regels Wft (Bpr) en het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft (BGfo) verzamelbegrippen. Voorbeelden van hierin voorkomende verzamelbegrippen zijn: financiële onderneming, verzekeringsonderneming, verzekeringsdistributie, verzekeringsdistributeur, financiëledienstverlener, verzekeringstussenpersoon, financieel product, complex product, grote risico's, verzekering, vergoeding, provisie, registerhouder en uitbesteding. Overigens komt geen van deze begrippen voor in de rechtstreeks werkende Verordening SII[4] en Verordening 2017/2359- opgenomen definities. In deze laatste verordening wordt het verzamelbegrip 'inducement' gedefinieerd. Verordening 2017/2358[6] bevat weliswaar geen definities maar wel het verzamelbegrip 'ontwikkelaar'.

In deze bijdrage licht ik enkele van de hiervoor genoemde 'Europese' verzamelbegrippen toe en ga ik na óf en, zo ja, hoe de wetgever deze heeft geïmplementeerd in de voor verzekeraars en (neven)verzekeringstussenpersonen geldende gedragstoezichtwetgeving. Ook ga ik na of de door de

"De implementatie van de IDD was geen eenvoudige opgave. Dit ondanks het feit dat er ten opzichte van de eerdere IMD wetgevingstechnisch gezien relatief weinig ingrijpende veranderingen waren. De moeilijkheidsgraad was echter niet toe te schrijven aan het feit dat de IDD-bepalingen een probleem vormden, maar bestond erivoornamelijk uit dat het voor de wetgever steeds lastiger wordt om de sectorspecifieke Europese regelgeving als vastgelegd in de IDD in te passen in de cross-sectoraal opgezette Wft. Dit leidde ertoe dat verschillende IDD-bepalingen moesten worden 'uitgesmeerd' over meerdere Wft- en BGfo-bepalingen."

16 apr2019

Het gebruik van verzamelbegrippen in de toezichtwetgeving voor de verzekeringssector

Verzamelbegrippen worden veelvuldig gebruikt in de richtlijn Verzekeringsdistributie en de in de Wet op het financieel toezicht en de om te gebieden dat daarmee samenhangende verordeningen evenals het sectoroverschrijdende laris gebruikte eigen daaruit voortvloeiende lagere regelgeving. Wede begrippenapparaat in de ger nog - aan een karakter van de Wft en in het bijzonder ook het weg staan aan een soepele implementatie en - en leesbarehantoorbare, toegankelijke toezichtwetgeving.

Het Vf rzekerings-Archief. jaargang 96, le kwart tal 2019.
Auteu •: Mr. dr. CJ. de Jong-

1. Inl :iding

Verzame lbegrippen vormen veel voorkomende onderdelen van definitiebepalingen in wet- en regelgeving. Dat is ook het geval bij de definitiebepalingen in de voor verzekeraars, verzekeringstussenpersonen en nevenverzekeringstussenpersonen geldende toezichtwetgeving. Onder een verzamelbegrip versta ik een begrip dat twee of meer al dan niet nader gedefinieerde begrippen omvat. Een voorbeeld van een veelgebruikt en veelomvattend verzamelbegrip is 'zorgverlener'. Dit verzamelbegrip omvat zowel individuen zoals artsen, specialisten en fysiotherapeuten als instellingen en organisaties zoals ziekenhuizen, revalidatiecentra, hospices en zorgboerderijen.

Evenals de daarin geïmplementeerde Europese richtlijnen Solvabiliteit II (SII)- en Verzekeringsdistributie (IDD)- bevatten de Wet op het financieel toezicht (Wft), het Besluit prudentiële regels Wft (Bpr) en het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft (BGfo) verzamelbegrippen. Voorbeelden van hierin voorkomende verzamelbegrippen zijn: financiële onderneming, verzekeringsonderneming, verzekeringsdistributie, verzekeringsdistributeur, financiëledienstverlener, verzekeringstussenpersoon, financieel product, complex product, grote risico's, verzekering, vergoeding, provisie, registerhouder en uitbesteding. Overigens komt geen van deze begrippen voor in de rechtstreeks werkende Verordening SII[4] en Verordening 2017/2359- opgenomen definities. In deze laatste verordening wordt het verzamelbegrip 'inducement' gedefinieerd. Verordening 2017/2358[6] bevat weliswaar geen definities maar wel het verzamelbegrip 'ontwikkelaar'.

In deze bijdrage licht ik enkele van de hiervoor genoemde 'Europese' verzamelbegrippen toe en ga ik na óf en, zo ja, hoe de wetgever deze heeft geïmplementeerd in de voor verzekeraars en (neven)verzekeringstussenpersonen geldende gedragstoezichtwetgeving. Ook ga ik na of de door de

"De afwijkende terminologi verschillende verzamelbegiji wetgever een extra handicap. Dat geldt overigens in niet mindere mate voor financiële ondernemingen

die zich moeten houden aan een gedelegeerde verordening: daarin gebruikte, aan de IDD ontleende, begrippen wijken af van de voor hen vertrouwde begrippen die zij kennen uit de Wft en het BGfo."

2.2.2016 | NL Publicatieblad van d< Europese Unie L 26/

RICHTLI NEN

RICHTLIJN (EU) 2016/97 VAN HET EUI van OPEES PARLEMENT EN DE RAAD 2016

20 jam tributie (herschikking)

betreffende verzekeringsdi(tvante tekst)

(Voor de EER **reli**

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE

UNIE, Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Ui t name artikel 53, lid 1, en artikel 62,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling £ i de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Co nité (1), Handelend

volgens de gewone wetgevingsprocedure (2),

Overwegende hetgeen volgt:

Een aantal wijzigingen moet aan Richtlijn 2002/92/1 de Raad(3) worden aangebracht. Die richtlijn dient terwille van de duidelijk leid t

Aangezien het voornaamste doel en onderwerp van dezej herschikking de harmonisatie van nationale voorschriften inzake verzekerings- en herverzekeringsdistributie is, ei die activiteiten in de hele Unie plaatsvinden, dient deze nieuwe richtlijn te worden gegrond op artikel 53, lid 1, en artikel 62 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De vorm van een richtlijn wordt passend geacht, zodat uitvoeringsbepalingen op de onder deze richtlijn vallende gebieden, indien nodig, aan e ventuele specifieke kenmerken van het markt- en rechtssysteem in elke lidstaat kunnen worden aangepast. Deze richtlijn is ook bedoeld om de nationale regelingen voor de toegang tot het verzekerings- en herverzekeringsdistributiebedrijf te coördineren.

Deze richtlijn is echter gericht op minimale harmonisatie en mag derhalve de lidstaten niet beletten strengere voorschriften ter bescherming van de klanten te handhaven of in te voeren, mits die voorschriften stroken met het Unierecht, inclusief deze richtlijn.

Verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen vervullen bij de distributie van verzekerings- en herverzekerings- producten in de Unie een centrale rol.

Verscheidene soorten personen of instellingen, zoals agenten, makelaars, bankverzekeraars, verzekeringsondernemingen, reisagenten en autoverhuurbedrijven, kunnen verzekeringsproducten distribueren. De gelijke behandeling van marktdeelnemers en de bescherming van de klant vergen dat al deze personen en instellingen onder deze richtlijn vallen.

Consumenten moeten hetzelfde beschermingsniveau genieten ondanks de verschillen tussen de distributiekanalen. Om te garanderen dat hetzelfde beschermingsniveau geldt en dat de consument kan vertrouwen op vergelijkbare normen, met name op het gebied van openbaarmaking van informatie, is een gelijk speelveld tussen distributeurs essentieel.

Uit de toepassing van Richtlijn 2002/92/EG is gebleken dat een aantal bepalingen nader moet worden gepreciseerd om de uitoefening van het verzekeringsdistributiebedrijf te vergemakkelijken, en dat ter wille van de bescherming van de consument het toepassingsgebied van die richtlijn moet worden uitgebreid tot alle verkopen van verzekeringsproducten. Verzekeringsondernemingen die verzekeringsproducten rechtstreeks verkopen, moeten op dezelfde wijze als verzekeringsagenten en -makelaars onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen.

0) PB C 44 van 15.2.2013, blz. 95.
() Standpunt van het Europees Parlement van 24 november 2015 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad) en besluit van de Raad van 14 december 2015.
(*) Richtlijn 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PB L 9 van 15.1.2003, blz. 3).

'kzaamheden die bestaan in
Hen van, het realiseren van iten van verzekerings- en van
verzekeringsovereen- ren bij het beheer en de 'eenkomsten, in
het bijzonder al, daaronder inbegrepen het r één of meerdere
verzekeringsovereenkomsten op basis van criteria die een klant
via een website of andere media kiest, en het opstellen van een
ranglijst van verzekeringsproducten, met inbegrip van prijs- en
productvergelijking, of van een korting op de premie van een
verzekeringsovereenkomst, wanneer de klant rechtstreeks of
onrechtstreeks via een website of andere media een
verzekeringsovereenkomst kan sluiten

Tweede Kamer der Stater -Generaal

Vergaderjaar 2016-2017

Wijziging v< de Wet mari Pensioenwet beroepspensil richtlijn Parlement betreffende (herschikkir implemen

an de Wet op het financieel toezicht, ijrtordening gezondheidszorg, de en de Wet verplichte loonregeling ter implementatie dœn lr. 2016/97/EU van het Europees de Raad van 20 januari 2016 verzekeringsdistributie g) dPbEU 2016, L 26) (Wet le richtlijn verzekeringsdistributie)

nta :I<

MEMORIE VAN ' OELICHTING

1. Richtlijn

7.7. Inleiding

—Dit wetsvoorstel s(rekt tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht (Wft) ter implementatie van de richtlijn nr. 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie (herschikking) (PbEU 2016, L 26) (hierna: richtlijn verzekeringsdistributie). De richtlijn verzekeringsdistributie dient op 23 februari 2018 te zijn geïmplementeerd in nationale wetgeving. Hiertoe dient de Wet op het financieel toezicht (Wft) en een aantal van de daarbij behorende besluiter te worden aangepast. Tevens voorziet dit wetsvoorstel in aanpassing van de Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg), de Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

1.2. Doel en inhoud richtlijn

De richtlijn verzekeringsdistributie vervangt de richtlijn verzekeringsbe- middeling uit 2002.[1] De richtlijn verzekeringsdistributie heeft tot doel het creëren van een gelijk speelveld voor alle marktpartijen die bij de verkoop van verzekeringen zijn betrokken, het verbeteren van de bescherming van de consument en het bevorderen van een interne markt voor financiële diensten. Tevens heeft de richtlijn als doel de sancties in geval van overtredingen van de richtlijn te harmoniseren.

De richtlijn verzekeringsbemiddeling had uitsluitend betrekking op bemiddelaars in verzekeringen. De richtlijn verzekeringsdistributie breidt het toepassingsgebied van de richtlijn uit naar verzekeraars die direct

Tweede Kamer, vergaderjaar 2016-2017, 34 770, nr. 3

"De definitie van verzekeringsdistributie in artikel 2 van de richtlijn verzekeringsdistributie valt samen met de definitie van aanbieden en bemiddelen zoals opgenomen in de Wft. Daarom is geen aparte definitie van verzekeringsdistributie opgenomen in onderhavig wetsvoorstel."

xfx

RICHTLIJN (EU) 2016/97 VAN HET EUI OPEES PARLEMENT EN DE RAAD 2016 van 20 jam

betreffende tributie (herschikking) verzekeringsdi*

(Voor de EER **reli [(vante tekst)**

Aangezien het voornaamste doel en onderwerp van dezej herschikking de harmonisatie van nationale voorschriften inzake verzekerings- en herverzekeringsdistributie is, ei die activiteiten in de hele Unie plaatsvinden,

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE

UNIE, Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Ui t name artikel 53, lid 1, en artikel 62,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling £ i de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Co nité ([1]), Handelend

volgens de gewone wetgevingsprocedure ([2]),

Overwegende hetgeen volgt:

Een aantal wijzigingen moet aan Richtlijn 2002/92/1 de Raad([3]) worden aangebracht. Die richtlijn dient terwille van de duidelijk leid t
dient deze nieuwe richtlijn te worden gegrond op artikel 53, lid 1, en artikel 62 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De vorm van een richtlijn wordt passend geacht, zodat uitvoeringsbepalingen op de onder deze richtlijn vallende gebieden, indien nodig, aan eventuele specifieke kenmerken van het markt- en rechtssysteem in elke lidstaat kunnen worden aangepast. Deze richtlijn is ook bedoeld om de nationale regelingen voor de toegang tot het verzekerings- en herverzekeringsdistributiebedrijf te coördineren.

Deze richtlijn is echter gericht op minimale harmonisatie en mag derhalve de lidstaten niet beletten strengere voorschriften ter bescherming van de klanten te handhaven of in te voeren, mits die voorschriften stroken met het Unierecht, inclusief deze richtlijn.

Verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen vervullen bij de distributie van verzekerings- en herverzekerings- producten in de Unie een centrale rol.

Verscheidene soorten personen of instellingen, zoals agenten, makelaars, bankverzekeraars, verzekeringsondernemingen, reisagenten en autoverhuurbedrijven, kunnen verzekeringsproducten distribueren. De gelijke behandeling van marktdeelnemers en de bescherming van de klant vergen dat al deze personen en instellingen onder deze richtlijn vallen.

Consumenten moeten hetzelfde beschermingsniveau genieten ondanks de verschillen tussen de distributiekanalen. Om te garanderen dat hetzelfde beschermingsniveau geldt en dat de consument kan vertrouwen op vergelijkbare normen, met name op het gebied van openbaarmaking van informatie, is een gelijk speelveld tussen distributeurs essentieel.

Uit de toepassing van Richtlijn 2002/92/EG is gebleken dat een aantal bepalingen nader moet worden gepreciseerd om de uitoefening van het verzekeringsdistributiebedrijf te vergemakkelijken, en dat ter wille van de bescherming van de consument het toepassingsgebied van die richtlijn moet worden uitgebreid tot alle verkopen van verzekeringsproducten. Verzekeringsondernemingen die verzekeringsproducten rechtstreeks verkopen, moeten op dezelfde wijze als verzekeringsagenten en -makelaars onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen.

verzekeringsdistributeur: een ~~een nevenverzekeringstussenp~~ onderneming

erzekeringstussenpersoon, irsoon, of een verzekerings-

Tweede Kamer der Stater -Generaal

Vergaderjaar 2016-2017

Wijziging v< de Wet mari Pensioenwet beroepspensil richtlijn Parlement betreffende (herschikkir implemen

an de Wet op het financieel toezicht, 'ijrtordening gezondheidzorg, de en de Wet verplichte loonregeling ter implementatie van ddr. 2016/97/EU van het Europees de Raad van 20 januari 2016 verzekeringsdistributie g) (PbEU 2016, L 26) (Wet le richtlijn verzekeringsdistributie)

nta :I<

MEMORIE VAN ' OELICHTING

1. Richtlijn

7.7. Inleiding

—Dit wetsvoorstel s(rekt tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht (Wft) ter implementatie van de richtlijn nr. 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdistributie (herschikking) (PbEU 2016, L 26) (hierna: richtlijn verzekeringsdistributie). De richtlijn verzekeringsdistributie dient op 23 februari 2018 te zijn geïmplementeerd in nationale wetgeving. Hiertoe dient de Wet op het financieel toezicht (Wft) en een aantal van de daarbij behorende besluiter te worden aangepast. Tevens voorziet dit wetsvoorstel in aanpassing van de Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg), de Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

1.2. Doel en inhoud richtlijn

De richtlijn verzekeringsdistributie vervangt de richtlijn verzekeringsbe-middeling uit 2002.[1] De richtlijn verzekeringsdistributie heeft tot doel het creëren van een gelijk speelveld voor alle marktpartijen die bij de verkool van verzekeringen zijn betrokken, het verbeteren van de bescherming vai de consument en het bevorderen van een interne markt voor financiële diensten. Tevens heeft de richtlijn als doel de sancties in geval van overtredingen van de richtlijn te harmoniseren.

De richtlijn verzekeringsbemiddeling had uitsluitend betrekking op bemiddelaars in verzekeringen. De richtlijn verzekeringsdistributie breidt het toepassingsgebied van de richtlijn uit naar verzekeraars die direct

Tweede Kamer, vergaderjaar 2016-2017, 34 770, nr. 3

"In onderhavig wetsvoorstel is ervoor gekozen om het begrip verzekeringsdist ibuteur niet te gebruiken maar per voorschrift aan te◡p een bemiddelaar in desbetreffende voorschrift ɛpen de nevenverzekeringstussenpersoon) of een verzekeraar (indien de verzekeraar rechtstreeks verzekeringen aanbiedt aan cliënten)."

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341/

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (EI2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Overweging (1)

"De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming."

Deze verordening is verb ndend in al haar ~~onderdelen en is rechtstr~~eeks toepasselijk in elke lidstaat."

^4FM

Per '-mail verstuurd aan info@nvga.org
T.a.\. de heer R. Gardenier
Post JUS 1354
380(BJ AMERSFOORT

23 april 2020
Ons kenmerk RéGg-20034001
Pagin 1 van 5
E-mai IDD@afm.nl
Betreijt Productontwikkelingsnormen

Geachte heer Gardenier,

Sinds 1 januari 2013 gelden voor financiële ondernemingen - waaronder (onder)gevolmachtigde agenten (hierna: gevolmachtigde agenten) - de **PARP-normen** 2018Daarnaast moeten marktpartijen sinds 1 oktober bution voldoen aan de normen vanuit de Insurance Distr Directive **(IDD),** de Europese richtlijn voor ~~verzekeringsdistributie.~~ eehtstreeks werkende Gedelegeerde Verordening over producttoezicht en -governance **(Gedelegeerde Verordening**).[2] De genoemde normen zijn van toepassing op gevolmachtigde agenten, wanneer zij verzekeringsproducten ontwikkelen en/of distribueren.

In de tweede helft van 2019 heeft de AFM bij een aantal gevolmachtigde agenten die kwalificeerden als productontwikkelaar, onderzoek gedaan of zij de productontwikkelingsnormen op de juiste wijze naleefden. Gebleken is dat bijna alle onderzochte ontwikkelaars in meer of mindere mate niet voldeden aan deze normen, leidend tot diverse waarschuwingsbrieven van de AFM. Om die reden lichten we in deze brief de belangrijkste van toepassing zijnde productontwikkelingsnormen toe. We verzoeken u vriendelijk deze brief onder uw leden te verspreiden.

Wanneer bent u als gevolmachtigd agent een productontwikkelaar?
Veel gevolmachtigd agenten ontwikkelen (mede) financiële producten. Volgens artikel 3 van de Gedelegeerde Verordening wordt u als ontwikkelaar beschouwd als uit een algemene analyse van uw activiteiten blijkt dat u een rol speelt bij de besluitvorming over het onderwerp en de ontwikkeling van een verzekeringsproduct voor de markt. Deze rol wordt in ieder geval aangenomen als u autonoom wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct vaststelt. Bijvoorbeeld de dekking, de kosten, het risico, de doelgroep of vergoedings- of garantierechten. Het personaliseren en aanpassen van bestaande verzekeringen voor individuele cliënten, alsmede het uitwerken van maatwerkcontracten, geldt niet als ontwikkelen.[3]

[1] PARP: Product Approval en Reviewproces (productontwikkelings- en reviewproces), vastgelegd in artikel 32 van het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft (BGfo).
[2] Gedelegeerde Verordening (EU) 2017/2358 inzake producttoezicht en -governance.
[3] Te denken valt aan gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten.

Stichting Autoriteit Financiële Markten
Kamer van Koophandel Amsterdam, nr. 41207759
Kenmerk van deze brief:

Bezoekadres Vijzelgracht 50
Postbus 11723 • 1001 GS Amsterdam
Telefoon +31 (0)20-7972000 • Fax +31 (0)20-7973800 • www.afm.nl

"Sinds 1 januari 2013 gelden voor financiële ondernemingen- waaronder (onder)gevolmachtigde agenten (hierna: gevolmachtigde agenten)- de PARP-normen.[1] Daarnaast moeten marktpartijen sinds 1 oktober 2018 voldoen aan de normen vanuit de Insurance Distribution Directive (IDD), de Europese richtlijn voor verzekeringsdistributie. Onderdeel hiervan is de rechtstreeks werkende Gedelegeerde Verordening over producttoezicht en -governance."

[1] PARP: Product Approval en Reviewproces (productontwikkelings- en reviewproces), vastgelegd in artikel 32 van het Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen Wft (BGfo).

! Richtlijn verzekeringsdistributie geldt voor 'richtlijnverzekeraars', I dus niet voor verzekeraars met peperkte risico-omvang en voor h~schadèWrzë1(ëraa7s~ën~natüra üTtvaartverzekeraars voor wie het vrijstellingsregime geldt

Soort verzekeraars	Bruto geboekte premie-inkomsten	Toezichtregime
	€ 5 miljoen of meer per jaar	
en borgtochtverzekeraars n vt		Sll-regime
Overige schadeverzekeraars	Minder dan € 2 miljoen per jaar	Vrijstellingsregime
Levensverzekeraars	€ 5 miljoen of meer per jaar	Sll-regime
	Minder dan € 5 miljoen per jaar	Sll Basic-regime
Natura-uitvaartverzekeraars	€ 2 miljoen of meer per jaar	Sll Basic-regime
	Minder dan € 2 miljoen per jaar	Vrijstellingsregime

Sll-regime

Van € 2 miljoen tot € 5 miljoen per jaar Sll Basic-regime

Staatsblad
van het Koninkrijk der Nederlanden

520

Besluit van met betrekk financiële 01 Gedragstoezi

1 2 oktober 2006, houdende regels ng tot het gedragstoezicht op ir dernemingen (Besluit loht financiële ondernemingen Wft)

Wij Beatrix, bij gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses v Oranje-Nassau, e

Op de voordrach van Onze Minister van Financiën van 12 juli 2006, nr. FM 2006-01681 /i;

Gelet op richtlijn tr. 85/611/EEG van de Raad van de Europese Gemee schappen van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke < bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingei collectieve beleggieeffecten (icbe's) (PbEG L 375), richtlijn n laad van de 87/102/EEG Europese Gemeenschappen vai 22 december 1986 Jetreffende de harmonisatie van de wettelijke e bestuursrechtelijke e bepalingen der lidstaten inzake het consumenten- 7 L42), richtlijn (PbEG L 52/EEG van de Raad van de Europese Gemeens chappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzeke- ringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228), richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141), richtlijn nr. 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 23 september 2002 betreffende de verkoop op afstan van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van de richtlijnen nr. 90/619/EEG, nr. 97/7/EG en nr. 98/27/EG (PbEG L 271), richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345) en richtlijr nr. 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PbEG L 9) en de artikelen 4:3, vierde lid, 4:5, derde lid, 4:9, derde lid, 4:10, derd lid, 4:11, derde en vierde lid, 4:14, tweede lid, 4:15, tweede lid, aanhef er onderdeel a en onderdeel b, onder 2°, 4:16, tweede en derde lid, 4:17, derde lid, 4:20, eerste lid, tweede lid, derde lid, aanhef en onderdeel b, vierde lid, en vijfde lid, 4:22, eerste lid, 4:25, eerste lid, 4:26, derde lid, 4:27, vierde lid, 4:30a, derde lid, 4:32, tweede lid, 4:33, derde en vierde li 4:34, derde lid, 4:43, tweede lid, 4:48, tweede lid, 4:49, tweede lid, aanhe en onderdeel e, 4:51, vierde lid, 4:52, derde lid, 4:56, eerste lid, 4:61,4:71 vierde lid, 4:72, derde lid, aanhef en onderdeel a, 4:73, derde lid, aanhef onderdelen a en c, 4:74, tweede lid, 4:75, tweede lid, 4:76, tweede lid, 4:1

Staatsblad 2006 520

Artikel 32 lid 1 BGfo

Een financiële onderneming als bedoeld in artikel 4:14 of 4:15 van de wet die financiële producten aanbiedt of samenstelt en in de markt verkrijgbaar stelt, beschikt over adequate procedures en maatregelen die waarborgen dat bij de ontwikkeling van het financieel product op een evenwichtige wijze rekening wordt gehouden met de belangen van de consument, cliënt en, indien van toepassing, de begunstigde van het financieel product en dat het financieel product aantoonbaar het resultaat is van deze belangenafweging.

Staatsblad
van het Koninkrijk der Nederlanden

520

Besluit van met betrekk financiële 4 2 oktober 2006, houdende regels ng tot het gedragstoezicht op Ir dernemingen (Besluit icht financiële ondernemingen Wft)

O1 **Gedragstoezi**

Wij Beatrix, bij gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses v Oranje-Nassau, e

Op de voordrach van Onze Minister van Financiën van 12 juli 2006, nr. FM 2006-01681 /I;

Gelet op richtlijn ir. 85/611/EEG van de Raad van de Europese Gemee schappen van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke < bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingei collectieve beleggieffecten (icbe's) (PbEG L 375), richtlijn n laad van de 87/102/EEG Europese Gemeenschappen vai 22 december 1986 Jetreffende de harmonisatie van de wettelijke e bestuursrechtelijke e bepalingen der lidstaten inzake het consumenten- 7 L42), richtlijn (PbEG L 228/1 EEG van de Raad van de Europese Gemeens chappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzeke- ringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228), richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141), richtlijn nr. 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 23 september 2002 betreffende de verkoop op afstar van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van de richtlijnen nr. 90/619/EEG, nr. 97/7/EG en nr. 98/27/EG (PbEG L 271), richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345) en richtlijr nr. 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PbEG L 9) en de artikelen 4:3, vierde lid, 4:5, derde lid, 4:9, derde lid, 4:10, derd lid, 4:11, derde en vierde lid, 4:14, tweede lid, 4:15, tweede lid, aanhef er onderdeel a en onderdeel b, onder 2°, 4:16, tweede en derde lid, 4:17, derde lid, 4:20, eerste lid, tweede lid, derde lid, aanhef en onderdeel b, vierde lid, en vijfde lid, 4:22, eerste lid, 4:25, eerste lid, 4:26, derde lid, 4:27, vierde lid, 4:30a, derde lid, 4:32, tweede lid, 4:33, derde en vierde li 4:34, derde lid, 4:43, tweede lid, 4:48, tweede lid, 4:49, tweede lid, aanhe en onderdeel e, 4:51, vierde lid, 4:52, derde lid, 4:56, eerste lid, 4:61,4:71 vierde lid, 4:72, derde lid, aanhef en onderdeel a, 4:73, derde lid, aanhef onderdelen a en c, 4:74, tweede lid, 4:75, tweede lid, 4:76, tweede lid, 4:1

Staatsblad 2006 520

Artikel 32e BGfo

1. Een financiëledienstverlener die een verzekering aanbiedt of samenstelt en in de markt verkrijgbaar stelt, informeert de adviseur, bemiddelaar in verzekeringen, gevolmachtigde agent of ondergevolmachtigde agent die de verzekering distribueert over de kenmerken van de verzekering, de kenmerken en doelstellingen van de doelgroep en de distributiestrategie.
2. De financiëledienstverlener die verzekeringen distribueert, beschikt over procedures en maatregelen om de informatie over de kenmerken van elke verzekering, de kenmerken en de doelstelling van de doelgroep en de distributiestrategie te verkrijgen en de beoogde doelgroep te begrijpen.
3. Dit artikel is niet van toepassing op financiëledienstverleners die verzekeringen van grote risico's distribueren.

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

xfx

2.2.2016 NL Publicatieblad van d< Europese Unie L 26/

RICHTLI NEN

RICHTLIJN (EU) 2016/97 VAN HET EUI van OPEES PARLEMENT EN DE RAAD 2016

20 jam tributie (herschikking)

betreffende verzekeringsdi1[(vante tekst)

(Voor de EER **reli**

0) PB C 44 van 15.2.2013, blz. 95.
() Standpunt van het Europees Parlement van 24 november 2015 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad) en besluit van de Raad van 14 december 2015.
2 Richtlijn 2002/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 december 2002 betreffende verzekeringsbemiddeling (PB L 9 van 15.1.2003, blz. 3).

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Ui Gezien t name artikel 53, lid 1, en artikel 62,

het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen, Gezien het

advies van het Europees Economisch en Sociaal Co nité ([1]),

Handelend volgens de gewone wetgevingsprocedure ([2]),

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Een aantal wijzigingen moet aan Richtlijn 2002/92/] de Raad([3]) worden ingébracht Die richtlijn dient terwille van de duidelijk leid t

Aangezien het voornaamste doel en onderwerp van dezej herschikking de harmonisatie van nationale voorschriften inzake verzekerings- en herverzekeringsdistributie is, ei die activiteiten in de hele Unie plaatsvinden, dient deze nieuwe richtlijn te worden gegrond op artikel 53, lid 1, en artikel 62 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De vorm van een richtlijn wordt passend geacht, zodat uitvoeringsbepalingen op de onder deze richtlijn vallende gebieden, indien nodig, aan e ventuele specifieke kenmerken van het markt- en rechtssysteem in elke lidstaat kunnen worden aangepast. Deze richtlijn is ook bedoeld om de nationale regelingen voor de toegang tot het verzekerings- en herverzekeringsdistributiebedrijf te coördineren.

Deze richtlijn is echter gericht op minimale harmonisatie en mag derhalve de lidstaten niet beletten strengere voorschriften ter bescherming van de klanten te handhaven of in te voeren, mits die voorschriften stroken met het Unierecht, inclusief deze richtlijn.

Verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen vervullen bij de distributie van verzekerings- en herverzekerings- producten in de Unie een centrale rol.

Verscheidene soorten personen of instellingen, zoals agenten, makelaars, bankverzekeraars, verzekeringsondernemingen, reisagenten en autoverhuurbedrijven, kunnen verzekeringsproducten distribueren. De gelijke behandeling van marktdeelnemers en de bescherming van de klant vergen dat al deze personen en instellingen onder deze richtlijn vallen.

Consumenten moeten hetzelfde beschermingsniveau genieten ondanks de verschillen tussen de distributiekanalen. Om te garanderen dat hetzelfde beschermingsniveau geldt en dat de consument kan vertrouwen op vergelijkbare normen, met name op het gebied van openbaarmaking van informatie, is een gelijk speelveld tussen distributeurs essentieel.

Uit de toepassing van Richtlijn 2002/92/EG is gebleken dat een aantal bepalingen nader moet worden gepreciseerd om de uitoefening van het verzekeringsdistributiebedrijf te vergemakkelijken, en dat ter wille van de bescherming van de consument het toepassingsgebied van die richtlijn moet worden uitgebreid tot alle verkopen van verzekeringsproducten. Verzekeringsondernemingen die verzekeringsproducten rechtstreeks verkopen, moeten op dezelfde wijze als verzekeringsagenten en -makelaars onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen.

Artikel 25 lid 1IDD

Verzekeringsondernemingeh, alsmede tussenpersonen die verzekeringsproducten cntwikkelen voor verkoop aan klanten, zorgen voor handhaving, toepassing en toetsing van een procedure voor de goedkeuring van elk verzekeringsproduct, of van significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, vóór het in de handel wordt gebracht of onder klanten wordt gedistribueerd.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE
COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tribu tie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 3 De ontwikkeling van verzekeringsproducten

1. Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 worden verzekeringstussenpersonen als ~~ontwikkelaars beschouwd w~~anneer uit een algemene analyse van hun activiteiten blijkt dat ze een rol spelen bij de besluitvorming over ontwerp en ontwikkeling van een verzekeringsproduct voor de markt.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 3 De ontwikkeling van verzekeringsproducten

2. Een rol bij de besluitvorming wordt met name aangenomen wanneer verzekeringstussenpersonen autonoom de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct vaststellen, daaronder begrepen de dekking, prijs, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten, die niet ingrijpend worden veranderd door de verzekerings-onderneming die dekking verschaft voor het verzekeringsproduct.

P<3

I NSURANCE MSIONS AUTHORITY

EIOPA-17/048
February 2017

Technical Advice on possible delegated acts concerning the Insurance Distribution Directive

"A typical example where a decision making role by the insurance intermediary can be assumed are cases where an insurance broker with a high specialisation in a segment of the insurance market, designs a sophisticated insurance product for a market niche based upon his experience and expertise in the specific market (white labelling)

Knelpunten voor verzekeringstussenpersonen

PROGRAMMA

1. Insurance intermediaries (Verzekeringstussenpersonen)
2. De sectorale IDD vs de Wet op het financieel toezicht
3. Verordening (EU) 2017/2358 of art. 32 en 32e BGfo?
4. Kwalificeren verzekeringstussenpersonen als ontwikkelaar?
5. Verzekeringstussenpersonen: vereisten voor distributie

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 1 Verordening (EU) 2017/2358

Verzekeringsdistributeurs besciikken over regelingen voor productdistributie die passende maatregelen en procedures bevatten om van de ontwikkelaar alle passende informatie te ontvangen over de verzekeringsproducten die ze voornemens zijn aan hun cliënten aan te bieden en om een volledig inzicht te krijgen in die verzekeringsproducten, rekening houdende met het complexiteitsniveau en de risico's die aan de producten verbonden zijn, alsmede met de aard, de schaal en de complexiteit van de desbetreffende bedrijfsactiviteiten van de distributeur.

De distributeur legt de regelingen voor productdistributie vast in een schriftelijk document en stelt dit ter beschikking van de betrokken medewerkers.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 2 Verordening (EU) 2017/2358

De regelingen voor productd istributie:

a) zijn gericht op het voorkomen en limiteren van nadelige gevolgen voor de cl ~~b)~~ënt; ~~ondersteunen~~ ee~~n correct!~~ beheer van belangen conflicten;

c) zorgen ervoor dat de doelstellingen, belangen en kenmerken van cliënten terdege in aanmerking worden genomen.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (EI2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tribu tie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 3 Verordening (EU) 2017/2358

De regelingen voor productd de istributie garanderen dat van verzekeringsdistributeurs grond de ontwikkelaar de op a te van artikel 8, lid 2, me delen informatie ontvangen.

Artikel 10 lid 4 Verordening (EU) 2017/2358

Specifieke distributiestrategieën die verzekerings-distributeurs uitzetten of toepassen, zijn in overeen-stemming met de door de ontwikkelaar uitgezette distributiestrategie en afgebakende doelmarkt.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341/1

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE
COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis- tribution (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -govemance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

o PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 5 Verordening (EU) 2017/2358

Het orgaan dat of de st'uctuur die bij de verzekeringsdistributeir verantwoordelijk is voor de verzekeringsdktributie, geeft zijn ~~goedkeuring en draagt~~ de eindverantwoordelijkheid voor de vaststelling, uitvoering en evaluatie van de regelingen voor product- distributie en gaat voortdurend de interne naleving van die regelingen na.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE
COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tribuie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 6 Verordening (EU) 2017/2358 (1/2)

Verzekeringsdistributeurs evalueren regelmatig hun regelingen voor productdistributie om ervoor te zorgen dat die regelingen nog steeds geldig en actueel zijn. Zij passen regelingen voor productdistributie zo nodig aan. Verzekeringsdistributeurs die een specifieke distributie- ~~strategie hebben uitgezet of~~toepassen, passen die strategie, waar passend, aan in het licht van de uitkomsten van de evaluatie van de regelingen voor productdistributie. Bij het evalueren van hun regelingen voor productdistributie vergewissen verzekeringsdistributeurs zich ervan dat de verzekeringsproducten op de afgebakende doelmarkt worden gedistribueerd.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 10 lid 6 Verordening (EU) 2017/2358 (2/2)

Verzekeringsdistributeurs bepalen de passende tussen-pozen om hun regelingen voor productdistributie op , waarbij regelmatige basis te evalueren ze rekening houden met de omvang, schaal en complexiteit van de corr van de verschillende :en. betrokken verzekeringsprodud

Ter ondersteuning van door ontwikkelaars uitgevoerde productevaluaties verschaffen verzekeringsdistributeurs, op verzoek, de desbetreffende verkoopgegevens, met inbegrip van, waar passend, informatie over de regelmatige evaluaties van de regelingen voor productdistributie.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 11 Verordening (EUj 2017/2358

Verzekeringsdistributeurs die tot de bevinding komen dat een verzekeringsproduc: niet in overeenstemming is met de belangen, doelstellingen en kenmerken van de daarvoor afgebakende doelmarkt of die kennis

krijgen van andere product gerelateerde omstandigheden die ongunstig kunnen uitwerken voor de cliënt, stellen de ontwikkelaar onverwijld daarvan in kennis en passen, waar nodig, hun distributiestrategie voor dat verzekeringsproduct aan.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (EI2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE
COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tributie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 12 Verordening (EUj 2017/2358

Relevante maatregelen van verzekeringsdistributeurs ten aanzien van hun regelingen voor productdistributie

worden goed gedocumenteerd, voor auditdoeleinden bijgehouden en op verzoek beschikbaar gesteld aan de bevoegde autoriteiten.

Publicatieblad van c e Europese Unie L 341

(Niet-wetgevingi handelingen)

VERORDENINGEN

GEDELEGEERDE VERORDENING (El2017/2358 VAN DE COMMISSIE nber

van 21 septe2017

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2016/97 van het tot europees Parlement en de Raad met betrekking nance vereisten inzake producttoezicht en -gov< verzekering voor verzekeringsondernemingen en ibuteurs

gsd str

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese U nie,

Gezien Richtlijn (EU) 2016/97 van het Europees Parlement en de Raad van 20 januari 2016 betreffende verzekeringsdis tribu tie (*), en met name artikel 25, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Met Richtlijn (EU) 2016/97 wordt de Commissie gemachtigd om gedelegeerde handelingen vast te stellen waarin de in artikel 25 van die richtlijn uiteengezette vereisten inzake producttoezicht en -governance nader worden ingevuld. Met het oog op daadwerkelijke consumentenbescherming dienen regels inzake producttoezicht en -governance consistent te worden toegepast voor alle nieuw ontwikkelde verzekeringsproducten en significante aanpassingen van bestaande verzekeringsproducten, ongeacht het soort product en de op de tijd en plaats van verkoop geldende vereisten. De rechtsvorm van een verordening schept een coherent raamwerk voor alle marktdeelnemers en biedt de best mogelijke garantie voor een gelijk speelveld, gelijke concurrentievoorwaarden en een passende norm van consumentenbescherming.

(2) In het licht van de vereisten van Richtlijn (EU) 2016/97 dienen maatregelen inzake producttoezicht en -governance te worden gekozen en toegepast op evenredige en passende wijze, afhankelijk van de complexiteit van het product en de mate waarin publiek beschikbare informatie kan worden verkregen, rekening houdende met de aard van het verzekeringsproduct en het daaraan verbonden risico op consumentenschade, de kenmerken van de doelmarkt, en de aard, de schaal en de complexiteit van de betrokken bedrijfsactiviteiten van de ontwikkelaar of distributeur. Evenredigheid betekent dat die maatregelen betrekkelijk eenvoudig dienen te zijn voor eenvoudige en niet-complexe producten, die verenigbaar zijn met de behoeften en kenmerken van de massaretailmarkt, met inbegrip van bestaande schadeverzekeringsproducten met een beperkt, eenvoudig te begrijpen toepassingsbereik. Daartegenover staat dat, in het geval van complexere producten met een hoger risico op consumentenschade, daaronder begrepen verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten die niet onder artikel 30, lid 3, van Richtlijn (EU) 2016/97 vallen, verdergaande maatregelen dienen te worden verlangd.

(3) Voor de toepassing van artikel 25, lid 1, van Richtlijn (EU) 2016/97 dient een verzekeringstussenpersoon (intermediair) als een ontwikkelaar van een verzekeringsproduct te worden beschouwd wanneer uit een algemene analyse van de activiteiten van de tussenpersoon in individuele gevallen blijkt dat de verzekeringstussenpersoon autonoom beslist over de wezenlijke kenmerken en belangrijkste onderdelen van een verzekeringsproduct, zoals de dekking, kosten, risico, doelmarkt of vergoedings- of garantierechten. Activiteiten die verband houden met de enkele aanpassing van bestaande verzekeringsproducten, zoals gevallen waar de tussenpersoon de keuze heeft tussen verschillende varianten van een product, verschillende contractuele bepalingen of opties, of met de cliënt afspraken kan maken over kortingen op premies of kosten, dienen evenwel niet als ontwikkeling te worden beschouwd omdat in dit soort gevallen de belangrijkste beslissingen over het ontwerp en de ontwikkeling van het product worden genomen door de verzekeringsonderneming — en niet door de verzekeringstussenpersoon.

C) PB L 26 van 2.2.2016, blz. 19.

Artikel 12 Verordening (EU) 2017/2358

Verzekeringsdistributeurs die: tot de bevinding komen dat een verzekeringsproduct niet in overeenstemming is met de belangen, doelstellingen en kenmerken van de daarvoor afgebakende doelmarkt of die kennis krijgen van andere product gerelateerde omstandigheden die ongunstig kunnen uitwerken voor de cliënt, stellen de ontwikkelaar onverwijld daarvan in kennis en passen, waar nodig, hun distributiestrategie voor dat verzekeringsproduct aan.

Stuur uw schriftelijke vragen naar: cj.dejong@gmail.com